

INLEIDING

Sinds de aankomst van het 1 (NL) UN Signalbattalion in Sarajevo in april 1992 is de oorlogsdreiging in Bosnië alleen maar toegenomen. Al snel blijkt dat het hoofdkwartier van de vredesmacht haar taken nauwelijks kan uitvoeren omdat het drukker is met haar eigen beveiliging dan met het aansturen van de *United Nations Protection Areas* (UNPA's). De bataljonscommandant, luitenant-kolonel Hans Vermaas, verwacht dat het niet lang zal duren voordat besloten zal worden dat het hoofdkwartier van UNPROFOR moet verhuizen naar een veiliger oord. Naar verwachting zal dat Zagreb of Belgrado zijn. Om te voorkomen dat het bataljon na het nemen van dit besluit het moeilijk zal hebben om een geschikt onderkomen te vinden voor de gehele bataljonsstaf, stuurt hij een verkenningsgroep (Hoofd Sectie S1, kapitein Wim Voncken en Quarter Master sergeantmajoor Willem Onstein) naar Zagreb om de mogelijkheden voor een legering te onderzoeken. In het dagboek van Wim Voncken, dat de periode van 8 mei tot en met 19 mei 1992 beslaat, wordt o.a. verslag gedaan van de complicaties bij het reizen door het voormalige Joegoslavië, de aanval om het Rainbow Hotel en de uiteindelijke vlucht van het VN-Hoofdkwartier uit Sarajevo.

Vrijdag 8 mei 1992

Er gaan geruchten dat de bataljonsstaf gaat verplaatsen naar Zagreb. Ik word aangewezen om samen met Willem Onstein, onze *Quarter Master*, verkenningen uit te gaan voeren. In Sarajevo worden ondertussen mijnen geruimd door speciale politie-eenheden.

Zaterdag 9 mei 1992

In een konvooi met Frans en Noren gaan we met z'n vieren op weg naar Zagreb. Naast Willem zijn ook de chauffeurs Patricia Schaap en Lyanne Paskamp van de partij. De Noren hebben alles bij zich tot en met in Sarajevo goedkoop gekochte mountainbikes. Zij verplaatsen vandaag *MOVCON* (het controlecentrum voor verplaatsingen) naar Zagreb. Bij Podprdo hebben we een uur oponthoud omdat de politie ons niet voorbij een *roadblock* wil laten. Onderweg zien we veel Duitse uniformen aan Kroatische zijde. Zelfs de vlaggen zitten nog op de mouwen. Na ongeveer 10 uur rijden hebben we pas 316 kilometer afgelegd. We overnachten derhalve in Bihac in een ter plekke door de VN ingehuurd hotel omdat er anders in het donker verder gereden moet worden.

Oorlogswonden onderweg naar Zagreb.

Zondag 10 mei 1992

Om half acht gaan we weer op pad. Om 11 uur bereiken we Zagreb. We hebben er maar een rustdag van gemaakt. Bij de mannen van de TD genieten we van de warme zon. Aan het eind van de dag word ik gebeld door luitenant-kolonel Wil Martens,

Border crossing.

onze psycholoog. Hij kan door de oorlogstoestand Sarajevo niet verlaten. Daarom vraagt hij mij om in plaats van hem naar de opnamen te gaan van "Rondom Tien op locatie". Hij geeft mij instructies m.b.t. de theorie achter de personeelszorg en verzoekt me tevens om een boodschap voor het thuisfront uit te dragen. De nadruk moet daarbij liggen op het benadrukken dat de VN-militairen geen gevaar lopen in het onrustige Sarajevo.

Maandag 11 mei 1992

De hele dag besteden Willem en ik aan de verkenning. We zoeken een betaalbaar hotel waar de bataljonsstaf als geheel kan worden ondergebracht. Aan het eind van de middag heb ik overleg met Violet Falkenburg, de presentatrice van Rondom Tien. 's-Avonds bezoek ik Ed van Noordwijk in Hotel I. Hij is waarnemer bij de EG, de mannen en vrouwen in de witte pakken. Ik tref daar ook een medewerker van Sietse Los bij BuZa.

Dinsdag 12 mei 1992

's-Morgens bekijken Willem en ik weer wat hotels. De middag gaat in zijn geheel op aan de opnamen van het televisieprogramma van de NCRV. Naast mij zijn ook André Reggers en Patricia Schaap uitgenodigd voor het interview. Zoals doorgesproken met Wil en met Violet Falkenburg zie ik kans om de kijkers gerust te stellen wat betreft de veiligheid van de VN in Sarajevo. Ondertussen krijg ik ook nog een telefoontje van Hans Vermaas, die me laat weten dat we alles in het werk moesten stellen om z.s.m. terug te komen onder medeneming van twee lege vrachtwagens. De spanning in Sarajevo begint zo hoog op te lopen dat hij verwacht dat er snel verplaatst moet worden. Helaas hebben Willem en ik nog geen definitief contract kunnen sluiten met een van de door ons bekeken hotels.

Opnamen Rondom Tien in Zagreb.

Woensdag 13 mei 1992

We hadden de ijdele hoop dat we als klein konvooi met drie auto's, de Volkswagen-combi met de twee chauffeuses Patricia en Lyanne, en Willem en ik elk met een viertonner, sneller zouden kunnen opschieten, dan wanneer we zouden aansluiten bij een Frans konvooi dat ook naar Sarajevo zou rijden. Tot een aantal kilometers voor bij Banja Luka gaat het ook prima, maar daar staat ineens het Franse konvooi vast bij een *roadblock*. Ons wordt verteld dat beide konvooien niet zijn aangemeld en dus niet mogen passeren. We moeten eerst naar de politiechef in Banja Luka gaan. Ik denk slim te zijn en tijd te winnen. In *no-time* hebben we onze drie voertuigen gekeerd en zijn we verder op weg naar Banja Luka terwijl de Fransen nog moeten instappen. Maar opeens duikt er voor mij (ik rijd voorop) een politiewagen uit tegenovergestelde richting op die op mijn weghelpt stil gaat staan. Ik stap uit om verhaal te halen, maar de agent blijft in de auto stoïcijns voor zich uit kijken zonder ook maar iets te zeggen. Er zit niets anders op dan te wachten tot een half uur later het Franse konvooi achter ons kleine konvooi is aangesloten. Onder politiebegeleiding worden we naar het centrum van Banja Luka gebracht, waar we met onze voertuigen een heel plein bezetten. En dan begint het wachten. Opeens worden de commandanten van de konvooien naar de politiechef geroepen. Samen met een Franse kapitein ga ik naar binnen. En ook daar moeten we weer wachten, lang wachten zelfs. Het duurt mij te lang en ik vraag of de Franse kapitein bereid is een bericht naar Zagreb te sturen via de satelliet. Maar die liet weten dat hun zender geen bereik heeft. Daarop doe ik hem een ander voorstel. Als wij nu eens alle auto's starten, dan zullen de Servische Bosniërs wel moeten reageren. Zo gezegd zo gedaan. En terwijl de motoren warm beginnen te draaien, staat er ineens een JNA liaisonofficier naast ons. Hij komt zijn excuses aanbieden. Volgens hem was er een fout gemaakt bij de politie.

Ze hadden ons niet over de door ons uitgezochte route willen laten gaan omdat daar hevig gevochten zou worden. Eind van het lied is dat we politie-escorte krijgen en als één konvooi op pad gaan. In slakkengang gaan we over een alternatieve bergroute.

Bij Kiseljak krijgen we plotseling te maken met agressieve militanten bij een *roadblock*. Deze mannen met volbaarden en gekleed in spijkerbroeken en militaire jacks, behangen met patronenbandages en handgranaten, zijn met name geïnteresseerd in de Nederlandse voertuigen. Ik maak het dekzeil van mijn viertonner open en de militant wordt ontzettend kwaad. Blijkbaar is het voor hem onbestaanbaar dat we met lege vrachtwagens rondrijden. Hij heeft het over wapens en ik maak er uit op dat hij denkt dat we wapens smokkelen. Hij loopt naar de VW-combi en haalt achter de bestuurdersstoel de UZI van Patricia te voorschijn. In de combi is namelijk geen wapenhouder, waardoor tijdens de rit het wapen achter de stoel ligt. Ik ruk het wapen uit de man zijn handen en geeft het aan Patricia en vraag aan Lyanne of zij haar UZI daar ook heeft liggen. Maar dan snelt de man om de auto heen en haalt ook die UZI achter de zitting vandaan, nog voordat Lyanne er bij kan zijn. Voor de tweede keer ruk ik het wapen uit zijn handen en dan wordt die man me toch een partij boos! Willem en een met ons meereizende Noorse MP-er, beiden met een fors postuur, springen tussen ons in en Willem laat over zijn schouder heen weten dat het misschien beter is als ik wegga. Dat laat ik me geen twee keer zeggen en ik kruip achter het stuur van de viertonner. En eerlijk is eerlijk, daar zit ik even bij te komen van de schrik. Maar het is gelukkig goed afgelopen.

Als we uiteindelijk verder mogen rijden, realiseren we ons dat dit een latertje gaat worden. Vlak voor Sarajevo zien we de lichtflitsen van de mortierinslagen die de stad een onwerkelijk uiterlijk geven. We krijgen opdracht om met een onderlinge afstand van 100 meter te rijden en alle mogelijke lichten te voeren. VN-vlaggen moeten zo mogelijk op de voertuigen worden geplaatst en verlicht worden. Zo rijden we het konvooi tussen de strijdende partijen door naar het Rainbow Hotel. Daar komen we om kwart voor elf aan. Tot onze grote verbazing staat nagenoeg iedereen buiten het hotel om ons met applaus te onthalen. Het bericht dat dit konvooi onderweg grote problemen had is blijkbaar goed doorgekomen en men heeft zich grote zorgen gemaakt. We laden alleen het hoognodige uit de auto's, met name de veldpost en gaan aan een warme maaltijd, die nog speciaal voor ons wordt bereid, en vervolgens naar de bar om onze belevenissen te delen. En morgen mogen we uitslapen, dat hebben we verdiend!

Donderdag 14 mei 1992

Hoezo uitslapen? Vergeet het maar! In Sarajevo wordt hevig gevochten. Terwijl ik nog in bed lig, valt me wel op dat het deze keer wel erg dichtbij is. Als Robin Luiting, mijn kamergenoot, rond kwart voor acht als *floormanager* wordt opgeroepen, weet ik wat dat inhoudt. Ik gris mijn kleren mee naar de gang en kleed me daar aan. Weg van het glas! En terwijl ik daar sta hoor ik glasgerinkel rondom me heen. Ik begin te rennen naar de kelder. En daar is een opstopping. Ik vraag me af waarom het hier stopt. Later zou blijken dat daar een overijverige Zweed een lijst probeerde bij te houden met namen. En dan is er weer een inslag in het gebouw. Dan maar de middengang in. Daar tref ik andere Nederlanders. Opeens komt er beweging in het volk dat de kelder in wil. Ik ga mee, rennend. Weer een inslag en nu komt glas boven ons omlaag. Terwijl ik omlaag de trap afren, zie ik op onze parkeerplaats brandende voertuigen.

Veldpost in de schuilkelder.

De laatste kilometers voor Sarajevo.

In de kelder aangekomen organiseer ik een appel. En dan blijkt dat we het echtpaar Erik en Lyanne Paskamp missen. Die lagen als enige Nederlanders op de vierde verdieping. We horen dat juist daar een tankgranaat is ingeslagen. Hopelijk is niet!

Maar om daar achter te komen is er maar één manier, we moeten ze gaan zoeken. Ik leen een helm (de mijne ligt nog in de viertonner) en samen met Ad Hamerslag wil ik naar boven. Maar we worden tegengehouden door de Zweden. Zelfs inmenging van Hans Vermaas mag niet baten. Opeens, na een kwartier van angstig wachten, komen ze allebei de kelder in gerend. Lyanne is helemaal overstuurd! "Waarom heeft niemand ons gewaarschuwd?" vraagt ze verontwaardigd. Na de eerste inslag hadden ze zich verschanst in de badkamer. Toen het rustig werd, zijn ze naar buiten gekomen. Hun kamer bleek nog in orde, maar de gang was één grote puinhoop. Maar de Nederlanders zijn in elk geval weer compleet en ongedeerd! Snel gaat de Sectie S3 de INMARSAT vanuit de schuilkamer mogelijk maken. In de loop van de ochtend mogen we even naar boven om een leefpakket en andere belangrijke spullen op te halen.

William's Corner.

Adjutant Dirk Groenewegen van der Weijden zorgt dat ook de uit Zagreb meegevoerde veldpost in de kelder komt. Dat werkt, blijkt achteraf, moreelverhogend. Terug in de kelder begint het lange wachten. Er is contact met New York. En contact met Den Haag. Weer wachten. Dan horen we dat Stolcevac geëvacueerd is. Toen de laatste VN-militair daar weg was, is het hotelgebouw met de grond gelijk gemaakt.

Het getroffen voertuigenpark met de uitgebrande viertonner.

Wat staat ons hier te wachten?

We krijgen het verzoek van de Zweden om hen te assisteren bij het beveiligen van het gebouw. Ons wordt de keuken en het restaurant toegewezen. Martin organiseert de wacht. Als ik de voorbereidingen ga inspecteren, valt me op dat de glaswand langs de parkeerplaats deels kapot is en dat daar iemand binnen zou kunnen

komen, precies tussen de wachtcommandant en de wachthebbenden in. Dat lijkt me geen prettig idee. Ik neem de eerste beurt als wachtcommandant op me en begin de glaswand zo goed als mogelijk dicht te maken met stapels lege kratten van frisdranken en bier die verderop staan opgestapeld. Maar de eerste rij die ik wegtrek blijft haken

Blik vanuit de centrale hal op het restaurant.

achter een tegel en valt met veel geraas op de stenen vloer. Het is alsof weer een mortier inslaat en in de kelder is het ineens ook ontzettend stil. De manager van de keuken, een lokale moslim, steekt zijn hoofd om de hoek en ziet wat mijn plan is en begint me ijverig te helpen. Hij zal ongetwijfeld geen plunderslaars in zijn keuken willen hebben!

En plotseling, terwijl ik een nieuwe stapel naar de kleine manager duw, hoor ik glasgerinkel. De manager staat als versteend te kijken naar een man in militair tenue die met de achterkant van zijn wapen glas uit de sponning slaat. Achter hem staat nog een man. Op het moment dat de eerste man zijn wapen omdraait en de afsluiter naar achteren trekt, besef ik onbewust wat gaat gebeuren en instinctief grijp ik de manager in zijn kraag en sleep hem naar achteren. Door de snelheid waarmee ik weg probeer te komen en door het gewicht van de manager verlies ik de grip. Ik moet terug en buk me om de op de grond liggende manager weer te kunnen pakken. Ik grijp hem bij de schouder en sleur hem de hoek om de keuken in. Op dat moment hoor ik kogels over mij heen vliegen en inslaan. Terwijl we dekking zoeken hoor ik ook nog schieten aan de andere kant, daar waar de wacht ligt. Ineens komen twee van de vier wachthebbers

Ravage in het kantoor van Sectie Communicatie.

(waaronder korporaal de eerste klasse André Reggers) naast me liggen. Een van hen verteld me enigszins overstuur dat hij heeft teruggeschoten nadat er op hen was gevuurd. Ik vermoed dat dit de insluipers heeft afgeschrikt. Via de portofoon breng ik de kelder op de hoogte van de situatie. Ondertussen ben ik op zoek naar de geleende helm en tref die niet aan waar ik hem had neergelegd toen ik met de kratten bezig was. Vanuit de kelder worden door mijn collega's twee Canadese infanteristen naar boven gestuurd. De manager komt onder een tafel te voorschijn, met op zijn hoofd

mijn helm (!), en wijst de Canadezen op een deur. Daar zou blijkbaar een insluiper in zijn gegaan. Maar de Canadezen treffen niemand aan. Later, in de kelder, komt de manager naar me toe en begint mijn handen te kussen. Blijkbaar is hij van mening dat ik zijn leven heb gered. Helaas weten we niet wat eigenlijk aan de hand was. Hadden de insluipers het op de manager gemunt omdat die samenwerkt met de VN of waren het gewoon dieven die proviand wilden stelen? We zullen het nooit weten. In de loop van de avond heeft de Marechaussee een proces-verbaal opgesteld en ben ik gedebriefd door Willem Passchier. Om één uur in de nacht draag ik mijn dienst als wachtcommandant over aan mijn opvolger en kan ik genieten van een welverdiende rust na een enerverende dag.

Eén grote puinhoop!

Vrijdag 15 mei 1992

In de loop van de ochtend ga ik met Willem de schade opnemen. William's Coffee Corner bestaat niet meer. De werkruimte van de Sectie Voorlichting is één grote puinhoop. Wat een geluk dat zij nog niet aan het werk waren! Diverse kamers van Nederlanders hebben glasschade of zijn ontzet. De grootste schade is echter bij de Zweden te vinden, in het restaurant en op de parkeerplaats.

Twee van de gekannibalseerde combi's.

Vier artillerietreffers en twee tankgranaten zijn de oorzaak van al deze schade. De viertonner die ik heb meegebracht blijkt helemaal uitgebrand. Mijn helm, grondmatje en slaapzak hebben het ook niet overleefd. Na kannibaliseren worden drie VW-combi's weer rijklaar gemaakt en alle overige voertuigen volgens oorlogsvoorschrift onbruikbaar gemaakt. De VN in New York heeft opdracht gegeven om morgen naar Belgrado te verhuizen.

Zaterdag 16 mei 1992

Om zes uur wordt in de kelder van het Rainbow Hotel reveille gehouden. Met busjes worden alle VN-militairen van het hotel naar het PTT-gebouw gebracht. Deze halve kilometer rijden geeft ons al een indruk van de aangerichte vernielingen. Op straat is geen hond te zien. Bij het PTT-gebouw worden alle voertuigen in colonne opgesteld. Plotseling komt de melding dat voertuigen boven een bepaalde hoogte niet meekunnen in het konvooi. Door een aardverschuiving is de geplande route versperd, waardoor een alternatieve route moet worden gereden die door een tunnel leidt. Voor drie van onze voertuigen is deze tunnel te laag. Besloten wordt dat deze voertuigen op maandag met een ander konvooi naar Zagreb zullen reizen. Ik werp me onmiddellijk op om met dit konvooi te verplaatsen omdat mij dat beter uitkomt, gelet op het feit

Eerste konvooi op weg naar Belgrado.

VN-konvooi door de Bosnische heuvels.

dat mijn *leave* dinsdag begint en ik vanuit Zagreb naar Nederland zal vliegen. Uiteindelijk blijft ook Willem, samen met vier andere Nederlanders (sergeant-majoor Rob Godin, sergeant der eerste klasse Piet Heida, sergeant Joop Scholte en korporaal Van der Vegt), achter om met mij in dat andere konvooi te reizen. Samen met Willem ga ik terug naar het Rainbow Hotel en doorzoeken we alle kamers van de Nederlanders op achtergelaten of vergeten spullen. Willem gaat zelfs zo ver dat hij nog een lijst maakt van de openstaande telefoonrekeningen.

Hij betaalt vanuit de kas van William's Corner de schulden en zal de bedragen terugvorderen bij de bellers. Ik maak van de gelegenheid gebruik door alle aangerichte schade op de gevoelige plaat vast te leggen. 's-Avonds verneem ik van de Fransen dat er een ander konvooi al op zondag naar Zagreb zal vertrekken. Voor het grootste deel hoge voertuigen. Ik regel dat we met onze voertuigen kunnen aansluiten. De nacht brengen we door in het gehavende Rainbow Hotel, dat nog summier wordt bewaakt door de Zweden.

Zondag 17 mei 1992

Reveille om vijf uur! Om kwart over zeven worden we met bussen naar het PTT-gebouw gebracht. En even na achten is het konvooi op pad. Tergend langzaam gaat het richting Zagreb. Maar 13 kilometer achter Sarajevo bij Visoko staat het konvooi ineens stil: er liggen mijnen op de weg! Er wordt gekeerd, wat een hele klus is, want in het konvooi zitten twee zware takelwagens waarvan er één een vrachtwagen op sleep heeft. En dan te bedenken dat er ruim 40 grote vrachtwagens moeten worden gekeerd op een tweebaansweg met vangrails aan beide kanten van de weg!

Enfin, drie en een half uur later is het konvooi eindelijk weer op pad. We proberen het deze keer via Tuzla. Maar bij Ivancici staat het geheel ineens weer stil. Bij een *roadblock* blijkt een voertuig van de UNHCR (Hoge Raad voor de vluchtelingen) opgebracht te zijn naar een door de Bosnische-Serviërs beheerste politiepost. De chauffeur blijkt een moslim te zijn. Na een half uur mogen we de reis voortzetten, de wagen van de UNHCR mag zich aansluiten, maar zonder de chauffeur. Iedereen realiseert zich dat het leven van deze man wel eens

Manoeuvreren langs een aardverschuiving.

in gevaar kan zijn. Om 15.15 uur staan we weer stil. Nu voor die beruchte aardverschuiving. Met veel passen en meten wordt het konvooi om en over de stenen geloodst. De bussen moeten daarvoor ontruimd worden. Om 19.00 uur staat het geheel weer vast, nu bij Zivinice op 89 kilometer van Sarajevo! Het wordt niet veilig geacht om door te rijden. Daarom vindt er overleg plaats met de lokale bevolking en krijgen we toestemming om te overnachten op een fabrieksterrein. Er wordt zelfs inderhaast in de bedrijfskantine een maaltijd voor ons bereid. Ook mogen we in een van de hallen overnachten. Maar omdat die zaal zo klein is en muf ruikt besluiten Willem en ik om maar onder de viertonner te gaan slapen. *Gelukkig hebben we genoeg spullen bij ons, want onze viertonner is beladen met alle plunjebalen en koffers van de bataljonsstaf!* Probleem is alleen dat de eigenaren in Belgrado nog even moeten wachten op hun spullen. Die nacht doen we nauwelijks een oog dicht vanwege een draaiende ventilator in de fabriek.

Maandag 18 mei 1992

Om zeven uur, na een ontbijt, gaan we weer op pad. Na twee kilometer staat het geheel echter weer stil. Tuzla is te onveilig wordt ons verteld. Dat betekent weer eens keren op een tweebaans weg. Een aantal kilometers vóór Kladanj buigen we af naar Vlasenica. Om tien uur, 5 kilometer vanaf Kladanj, stuiten we weer op een *roadblock*. Nog eens een uur wachten. Niemand weet precies wat er gaande is. Dan komt een boer ons waarschuwen dat er hogerop in de bergen Tsjetniks zouden zitten. Deze Servische partizanen met hun ruige baarden staan er om bekend dat ze voor de lol moorden. Aangezien ze al weken geen voedsel hebben gehad, bestaat de angst dat ze het konvooi zullen aanvallen. Er ontstaat wat lichte paniek. Een aantal Fransen rennen naar voren en nemen verdedigingsposities in. Het konvooi gaat ondertussen weer keren. Deze keer is er gelukkig voldoende ruimte bij een houtzagerij om dit zonder steken te voltooien. Een half uur later zijn we weer op pad, nu naar Kladanj! Ondertussen heb ik ruim contact gehad met de Zweedse commandant, luitenant-kolonel Anderson, die als passagier meereist. Hij maakt dankbaar gebruik van onze zender in het EZB-voertuig om het hoofdkwartier op de hoogte te brengen van onze problemen. Anderson peilt mijn mening over de houding en werkwijze van de Fransen, die de leiding hebben in dit konvooi. Ik had ook al in de gaten dat hun werkwijze op zijn zachtst gezegd vreemd is. Zodra het konvooi zich ergens vast rijdt, wordt er vanuit een jeep via de satelliet een bericht naar Zagreb gestuurd. Daar bekijkt iemand vanachter een bureau de kaart en via de satelliet krijgen we een nieuwe route gedictieerd. Maar die werkwijze werkt helaas niet. Ik doe de suggestie of de Zweed het commando niet kan overnemen, mede ingegeven door het vermoeden dat ik mijn vlucht wel eens kan gaan missen.

In Kladanj huren de Fransen een hotel af. Aangezien de Fransen geen geld bij zich hebben, schiet Willem vanuit de kas van William's Corner te hulp. Als beloning mogen de Nederlanders (één officier, vier onderofficieren en één korporaal) aanzitten bij de maaltijd voor de officieren van het konvooi. Een leuke ervaring voor met name die korporaal.

Later die avond vindt er overleg plaats met de *Deputy Force Commander* generaal MacKenzie. De Zweed Anderson krijgt *carte blanche* van hem en wij beloven Anderson vanaf dat moment bij elke stop van een radioverbinding te voorzien. Het bed in het hotel is een verdomd aangename plek om even bij te komen van alle vermoeidheid.

Dinsdag 19 mei 1992

Om kwart voor zeven gaan we weer op pad. Alweer in de richting van Kladanj.

De Zweedse overste pakt het anders aan. Hij stuurt een verkenningsploeg vooruit met voldoende reactietijd voor het konvooi. En dat werpt zijn vruchten af! In Tuzla wordt ons duidelijk wat er gebeurt is. Hier is de JNA in een hinderlaag gelopen. Lijken liggen er niet meer, maar overal staan uitgebrande karkassen van militaire voertuigen. Zelfs het asfalt is op sommige plekken helemaal weggesmolten. Niets laat aan de verbeelding over wat betreft het drama wat zich hier moet hebben afgespeeld. Frappant is dat er her en der nog landmijnen op de weg liggen. De aanwezige militanten vertikken het om ze aan de kant te schuiven en staan van een afstand te bekijken hoe de VN hun voertuigen tussen de landmijnen door laveert.

Om 15.15 uur bereiken we Belgrado. Zagreb bleek namelijk vanaf Kuzmin niet te bereiken. De Fransen zullen op woensdag alsnog richting Zagreb vertrekken.

In Hotel Metropool worden we allerhartelijkst verwelkomd. Voor de tweede keer heeft iedereen zich ernstige zorgen gemaakt over onze veiligheid.

Het hotel is een en al luxe, maar de verwachting is dat we daar niet zullen blijven. Jammer!

Stille getuige van het geweld in Tuzla.

Over de lege snelweg Zagreb - Belgrado.